

ПЛАЖЪТ

Докато Джим Франсис повдига Ийв към небето, яркото слънце сякаш изригва иззад главата ѝ, дарявайки го с трансцендентален момент, и той поспира да му се наслади, преди да спусне момиченцето обратно. Нажеженият пясък скоро ще започне да пари босите му крака, мисли си, докато се извързва с гръб към светилото, и тогава ще трябва да внимава тя да не изгори. Но засега Ийв е добре, а отривистото ѝ като картеница кискане го подканя да продължи играта.

Когато работиш сам за себе си, най-хубавото е това, че ти определяш свободното си време. Джим се наслаждава на възможността да бъде тук, край брега на морето, в ранното юлско утро, заедно със своята съпруга и двете си малки дъщери, докато всички останали още дремят, неотърсили се от махмурлука на празненствата около Деня на независимостта. Плажът е абсолютно пуст, като се изключат няколко крещящи гларуса. След преместването в Калифорния отначало бяха отседнали в двустайния апартамент на Мелани в малкото колежанско градче Айла Виста, недалеч от университета, където тя работеше. Джим харесваше близостта на океана и често си правеха разходки покрай брега, от Голита Пойнт чак до Девъру Слау, нередко срещайки само по някой случаен бродяга или сърфист. Но когато се роди Грейс, а след нея и Ийв, се преместиха в къща в Санта Барбара, а разходките им по необходимост станаха по-кратки.

Тази сутрин бяха станали рано, още преди прилива, и бяха паркирали своя гранд чероки на Лагуун Роуд. На краката си носеха стари гуменки заради топчетата мазут, осеяли плажа. Те идваха от близката рафинерия „Елууд“ – единствената континентална точка на американска земя, атакувана през Втората световна война. Пътюм бяха подминали ниските варовикови скали, отделящи Калифорнийския университет „Санта Барбара“ от океана, за да достигнат сините спокойни води на лагуната. Езерцата, останали след отстъпващата вода, и раците, пленени в тях, омагьосваха момичетата и Джим не ги подканяше да бързат, споделяйки възторжената им радост, която го връщаше в собственото му детство. Към Голита Пойнт обаче щеше да има още раци за гледане, така че в крайна сметка продължиха нататък и се настаниха в подножието на скалите, отвъд които се намираха Айла Виста и университетът. Бурите през нощта, празничният уикенд и ваканцията на студентите се бяха съчетали, оставяйки плажа напълно лишен от човешко присъствие.

Необичайно лошото време се бе поукротило, но развълнуваното море бе образувало пясъчни наноси, които, освен ако човек не бе склонен да чака прилива, трябваше да се прекосят, за да се стигне дълбокото. Джим се бе събул и вдигнал на ръце тригодишната Ийв, знаейки, че тя споделя нетърпеливия му нрав, докато Мелани бе останала да разстила хавлиите с помощта на петгодишната Грейс.

Сега, докато шляпа през плитчините, Джим подхвърля високо дъщеря си, очарован от кикота, който това изтръгва от нея. Самият той не може да види Мелани и Грейс заради пясъчните дюни, но знае, че Ийв може. Всеки път, щом се издигне над главата му и те влязат в полезрението ѝ, тя доволно ги сочи с ръка.

После нещо се променя.

В изражението на детето. При следващото литване към небето Ийв оставя ръцете си да паднат встрани. Тя продължава да гледа в същата посока, но в лицето ѝ се чете объркване. Джим усеща свиване под лъжичката. Притиска я до гърдите си и поема бързо назад, движейки с мъка в пясъка сакатия си крак. Но щом зърва Мелани и Грейс, не забавя крачка, а напротив, тръгва още по-припряно.

Мелани е едновременно облекчена и уплашена да види как Джим изниква иззад дюната с Ийв в прегръдките си, в маранята на прежурящото иззад облаците слънце. Може би сега те ще си тръгнат – двамата мъже, дошли на плажа по чакълестата пътека, виеща се откъм скалите. Тя ги е забелязала още преди, но не им е обърнала внимание, вземайки ги за обикновени студенти, докато те не доближават и не седат точно до нея и дъщеря ѝ. Тя вече е намазала Грейс с лосион против слънце и тъкмо започва да маже и себе си. – Да ти помогна? – пита единият, усмихвайки се накриво под тъмните си очила.

Носи черен потник, под който изпъкват масивните му мускули. Тонът му е онзи, който я плаши най-много – не подигравателен, а хладен и делови. Той прокарва длан по ниско остригания си череп. Спътникът му е по-дребен, злобно ухилен, с разчорлена руса коса, падаща над пронизващите сини очи.

Мелани не отвърща нищо. Тези мъже не са студенти. В предишната си работа се е занимавала със затворници и лесно може да ги разпознае. Изпитва парализиращо усещане на дисонанс поради факта, че се е борила за освобождаването на такива като тях. Хора, изглеждащи коригирани, осъзнали грешките си. Колко ли от тях, вливайки се обратно в обществото, се бяха върнали към старите навици? Тя не губи лесно самообладание, но сегашната ситуация не вещае нищо добро. Инстинктът ѝ недвусмислено говори, че това не са просто досадници. А Грейс я гледа умолително, очаквайки от нея да стори или каже нещо. Как може да ѝ обясни, че понякога най-разумната политика е да не правиш нищо? Мелани се озърта към скалите и по протежение на плажа. Няма жива душа. Това място, обичайно толкова популярно, сега зловещо пустее.

Ето че Джим се появява, крачейки бързо по пясъка. Ийв се е притиснала към него и ги сочи с пухкав показалец.

– Какво става, кучко, да не си глътна езика? – пита онзи с черния потник.

Името му е Марсело Сантяго и е свикнал жените, към които се обръща, да му отговарят веднага. Внезапно Мелани изпада в паника. Джим вече ги приближава. О, боже, Джим.

– Вижте – казва, – оставете ни на мира, съпругът ми е тук. Имате целия плаж на разположение. Просто сме излезли с децата.

Марсело Сантяго се изправя и поглежда Джим, който е застанал пред тях, все още с Ийв на ръце.

– Решихме, че може да споделим пикника ви – му подхвърля, хилейки се нагло. Русокосият, който се казва Деймиън Куувър, също е станал, но стои близо до Мелани и Грейс.

– Какво има, татко? – пита неспокойно Грейс, вирнала лице към баща си.

Джим кимва на Мелани.

– Вземи децата и вървете в колата – казва с равен глас.

– Джим... – тя поглежда умолително съпруга си, после Деймиън Куувър, но накрая се изправя и рязко вдига Грейс на крака. Отива до Джим и той прехвърля Ийв в ръцете ѝ, без да откъсва очи от Сантяго и Куувър.

– Вървете в колата – повтаря.

Тя пристъпва колебливо по посока на малкия паркинг над брега, но сетне спира и се обръща. Чантата ѝ е още върху хавлията, а вътре са двата мобилни телефона – нейният и на Джим. Чантата е отворена и Куувър забелязва това. Джим също.

– Вървете – казва за трети път.

Мелани и момичетата се отдалечават през пясъка. Нейното тяло, облечено в оскъден бански костюм, е стегнато и загоряло, но страхът е прегърбил раменете ѝ и обичайно грациозните ѝ движения са сковани и грозни. Въпреки това Куувър гледа похотливо подире ѝ.

– Готина пичка си заковал, братле – казва на Джим Франсис, а приятелят му Сантяго, който постоянно свива и разпуска юмруци, надава тих, подобен на ръмжене смях. Изражението на Джим Франсис не се променя. Остава каменно и преценяващо.

Сантяго и Куувър са принудени да обмислят присъствието на мълчаливия мъж, изправил се срещу тях облечен само в тъмнозелените си шорти. Бронзово тяло, мускулесто, но нашарено със странни белези, напълно разминаващо се с женската част от семейството му – русокоса и типично калифорнийска. Възрастта му е неопределена – най-малко четирийсет, вероятно към петдесет, което го прави поне двайсетина години по-възрастен от придружителката му. Какво ли притежава той, чуди се Сантяго, за да завърти подобна готина мацка? Пари? Трудно е да се прецени, но в него има нещо. Вероятно начинът, по който ги гледа – така, сякаш ги познава. През главата му започва да се превърта база данни от минали срещи – лица от барове, лица от затвори. Нищо. И все пак това изражение.

– Откъде си, приятел?

Джим мълчи, само взорът му се отмества от тъмните стъкла на Сантяго към сините ириса на Куувър.

– Какво си ме зяпнал, бе... – извисява се гласът на Куувър и той посяга към брезентовата торба в краката си.

Вади отвътре голям ловджийски нож и го размахва на няколко педи от Джим Франсис. – Или искаш да опиташ от това, а? Разкарвай се оттук, докато можеш!

Джим Франсис хвърля особен поглед към ножа за секунда-две. После, без да откъсва очи от Куувър, се навежда, взема чантата и хавлиите, обръща се бавно и тръгва през плажа подир жената и децата си. Те забелязват, че ходи с леко накуцване.

– Сакат кучи син – излайва Куувър, докато прибира острието в ножницата.

Джим спира за миг и поема дъх между стиснатите си зъби, преди да продължи отново. Двамата го изпровождат с подигравателен смях, но в него се долавя и нотка на облекчение, задето си е тръгнал. Тя се дължи не само на силната му физика и поведението, показващо, че ще се бие свирепо и до смърт, за да защити семейството си. В него има и друго – белезите, покрили като обилни татуировки ръцете и тялото му, оставили своите избледнели плетеници и върху лицето, но най-вече тези очи. Да, разсъждава Сантяго, те издават принадлежността му към друг свят, различен от онзи, обитаван от жената и двете деца.

Джим стига до джипа, спрял на чакълестия паркинг над плажа, на петдесет метра от асфалтираното шосе. Тук има и друго возило – стар очукан пикап „Силверадо“. В първия миг го жегва страх, защото не вижда Мелани и момичетата, но причината е само в яркото слънце, отразяващо се от предното стъкло. Те всички са вътре, в безопасност. Докато пристяга дъщерите си с коланите, Грейс го отрупва с въпроси: „Кои бяха тези мъже? Какво искаха? Лоши ли бяха?“.

Джим се качва на предната пътническа седалка и Мелани подкарва джипа покрай очукания пикап с ясното съзнание, че той принадлежи на двамата натрапници.

– Трябва да отидем в полицията – прошепва, доволна, че Грейс е отвлякла вниманието си с някаква играчка.

– Толкова се уплаших, Джим. Тези хора бяха опасни... Напомниха ми за Паула... Не знам какво щеше да стане, ако ти не се бе появил... Не можех да те видя заради дюните...

– Нека първо откараме момичетата у дома – казва успокоително Джим, като поставя ръка върху коляното ѝ и усеща как то трепери под дланта му. – После ще се погрижа за полицията.

След кратък път по магистрала и още километър и половина отбивка стигат до къщата си в испански колониален стил в Санта Барбара, на няколко пресечки от океана. Мелани паркира в предния двор и Джим изчаква всички да слязат. После влиза във втория гараж, който е превърнал в работилница. Минута по-късно се появява отново и изкарва джипа обратно на пътя. Мелани не казва нищо, но докато го гледа как свива зад ъгъла, в гърдите ѝ се надига тревога.